

Hrozba zubatých klád

„Krucí! To snad ne!“ zanádal Jonáš, když se otočil a spatřil blížící se nebezpečí.

„Co budeme dělat?“ křičela Mariana.

Na vymyšlení způsobů úniku však nebyl čas. Viseli na laně přímo nad říčkou plnou krokodýlů. Sice to nebylo vysoko, a kdyby se odepnuli z karabin, pravděpodobně by měkce spadli do vody, ale Jonáš věděl, že letargicky působící ještěři klamou tělem. Jejich výpady bývají nečekané a mrštnost obdivuhodná. Uhnout někam stranou technicky nepřipada-

lo v úvahu. Nejlepší by bylo nabrat rychlost, ale pohyb jejich kladky na laně se teď z nějakého důvodu téměř zastavil.

„Připrav se na náraz!“ doporučil Jonáš Marianě, protože nic jiného se v téhle situaci dělat nedalo.

Posádka kladky, která se k nim nezadržitelně řítila, už si taky byla vědoma problému.

„Pozooooóór!!!“ řval Česťa.

Beta ho zdatně podporovala vysokým jekotem. Srážka byla nevyhnutelná.

Jak to, že jedou tak rychle? nechápal Jonáš. Někde se něco uvolnilo? Nebo jsou Česťa s Betou o tolik těžší? To se mu nezdálo. Ale co...

„Ruce před oči! Ruce před oči!“ stihl ještě Česťa upozornit Betu, která v jejich tandemu seděla vpředu.

Pustila tedy lano a zakryla si obličej.

Marianě cvakly zuby, jak do ní zezadu Jonáš narazil helmou. Jen taktak se nekousla do jazyka. Cítila, jak se popruhy jejího bezpečnostního úvazku napnuly. Skřípění karabin se jí zavrtávalo až do mozku.

Jonáš měl na okamžik pocit, že se lano přetrhlo a oni padají dolů do kalné řeky. Jen co spadnou, zubaté obludy o ně svedou nelítostnou rvačku. Nesežerou je hned. Stáhnou je ke dnu a počkají, až se utopí. Přesně takhle to dělají. Možná je pod vodou vtáhnou mezi kořeny mangrovníků a porcovat je začnou, až dostanou hlad. Ale to Jonášovi může být jedno. Už bude dávno po všem. Ještěže tak.

Česťovy nadávky a holčičí jekot přivedl Jonáše zpátky do reálného času. Uvědomil si, že se vlastně nic hrozného nestalo. Jenže příští vteřiny ho přesvědčily o opaku.

„Drž se!“ vykřikl Česťa, který postřehl neblahý důsledek kolize jako první.

